

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Η Τίκα Γουέιλαν ίσιωσε την πλάτη της μ' έναν αναστεναγμό. Κατόπιν τέντωσε τους ώμους της προσπαθώντας να ανακουφίσει τους πιασμένους μυς της. Πέταξε το γεμάτο σαπουνάδα κουρέλι με το οποίο σφουγγάριζε στον κουβά με το νερό και κοίταξε τριγύρω στο άδειο δωμάτιο.

Γινόταν όλο και πιο δύσκολο να κρατήσει σε μια τάξη το παλιό πανδοχείο. Τα τελειώματα των ξύλων ήταν φινιρισμένα με πολύ κερί και... αγάπη, αλλά αυτό δεν έφτανε για να καλύψει τα ραγίσματα και τα σκασίματα στα πολυκαιρισμένα τραπέζια ή να εμποδίσει κάποιον πελάτη να γρατσουνιστεί από τις σκλήθρες στις καρέκλες. Το πανδοχείο «Τελευταίο Σπίτι» δεν ήταν κάτι το εξαιρετικό. Δεν ήταν σαν τα πανδοχεία της Χέιβεν για τα οποία είχε ακούσει τόσα πολλά. Ήταν όμως άνετο. Το ζωντανό δέντρο στο οποίο ήταν χτισμένο το αγκάλιαζε με πολλή αγάπη, ενώ οι τοίχοι και τα έπιπλα ήταν φτιαγμένα ανάμεσα στα κλαδιά του με τόσο περίτεχνο τρόπο, που κανείς δεν ήξερε πού τελείωνε η μαεστρία της φύσης και πού άρχιζε αυτή του ανθρώπου. Ο κεντρικός πάγκος φαινόταν να ανεβοκατεβαίνει σαν καλογουαλισμένο κύμα πάνω από το ζωντανό ξύλο που το στήριζε. Τα βιτρό στα παράθυρα αντανakλούσαν λάμπεις από έντονα χρώματα, προσδίδοντας μια φιλόξενη νότα στο δωμάτιο.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι και σε λίγο το πανδοχείο θα καλωσόριζε για μια ακόμα φορά τους πελάτες του. Η Τίκα κοίταξε τριγύρω και χαμογέλασε με ευχαρίστηση. Τα τραπέζια ήταν καθαρά και καλογουαλισμένα. Το μόνο που της είχε μείνει ήταν να σφουγγαρίσει το πάτωμα. Άρχισε να σπρώχνει τους ασήκωτους πάγκους καθώς ο Ότικ έβγαινε από την κουζίνα λουσμένος με ευχάριστες μυρωδιές.

«Προβλέπω μια όμορφη μέρα – τόσο για τον καιρό όσο και για το πανδοχείο» είπε, προσπαθώντας να ρουφήξει την κοιλιά του για να χωρέσει πίσω από τον κεντρικό πάγκο. Άρχισε να σφυρίζει μια ευχάριστη μελωδία καθώς τακτοποιούσε τις κούπες.

«Θα προτιμούσα να ήταν η δουλειά πιο ήσυχη και ο καιρός πιο ζεστός» απάντησε η Τίκα σέρονοντας έναν πάγκο. «Μου βγήκε η πίστη εχθές και δεν εισέπραξα ούτε ένα ευχαριστώ, πόσο μάλλον φιλοδωρήματα! Τι άκεφοι πελάτες! Όλοι τους νευρικοί, έτοιμοι για καβγάδες με τον παραμικρό ήχο. Το βράδυ μου έπεσε μια κούπα και παίρνω όρκο πως στο άκουσμα του θορύβου ο Ρέταρκ τράβηξε σπαθί!»

«Έλα μωρέ!» ξεφύσησε ο Ότικ. «Ο Ρέταρκ ανήκει στη φρουρά των Αναζητητών εδώ στη Σόλας. Τα μέλη της φρουράς είναι πάντα νευρικά. Κι εσύ θα ήσουν έτσι αν δούλευες για τον Χέντερικ, αυτό το βρομο —»

«Πρόσεχε τι λες» προειδοποίησε η Τίκα.

Ο Ότικ σήκωσε τους ώμους του αδιαφορώντας για το σχόλιο της Τίκα. «Μόνο αν μπορεί να πετάξει μέχρι εδώ θα καταφέρει ο Υψηλός Θεοκράτης ν' ακούσει τι λέμε. Και να ερχόταν θα τον άκουγα νωρίτερα από ό,τι θα μας άκουγε εκείνος.» Ωστόσο η Τίκα παρατήρησε πως ο Ότικ χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του καθώς συνέχιζε: «Οι κάτοικοι της Σόλας δε θα ανεχτούν για πολύ ακόμα αυτή την κατάσταση, να μου το θυμάσαι. Άνθρωποι εξαφανίζονται, τους πηγαίνουν ποιος ξέρει πού. Είναι άσχημοι οι καιροί» είπε κουνώντας το κεφάλι του. Αμέσως μετά χαμογέλασε κι αναφώνησε: «Αλλά είναι καλοί για το μαγαζί.»

«Μέχρι να μας το κλείσει ο Θεοκράτης» αναστέναξε βαριά η Τίκα. Άρπαξε τη σκούπα κι άρχισε να σκουπίζει βιαστικά.

«Ακόμα και οι θεοκράτες πρέπει να γεμίζουν τα στομάχια τους και να ποτίζουν τα λαρύγγια τους» είπε γελώντας ο Ότικ. «Το να βγάζει κανείς κάθε μέρα λόγους για τους Νέους Θεούς πρέπει να είναι μια δουλειά πολύ... στεγνή, γιατί τον βλέπω κάθε βράδυ εδώ.»

Η Τίκα σταμάτησε το σκούπισμα κι ακούμπησε στον κεντρικό πάγκο.

«Ότικ» είπε μ' ένα σοβαρό και ανήσυχο τόνο στη φωνή της. «Ακούγονται κι άλλα πολλά. Μιλάνε για πόλεμο, για στρατιές που μαζεύονται στα βόρεια. Ύστερα υπάρχουν κι αυτοί οι παράξενοι τύποι με τις κουκούλες που βρίσκονται μαζί με τον Υψηλό Θεοκράτη και κάνουν παράξενες ερωτήσεις.»

Ο Ότικ κοίταξε στοργικά τη δεκαεννιάχρονη κοπέλα και μετά τη χάιδεψε στο μάγουλο. Της είχε σταθεί σαν πατέρα, από τότε

που ο δικός της είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Έπαιξε με τις κόκκινες μπούκλες της.

«Πόλεμος! Κουραφέξαλα!» είπε περιφρονητικά. «Γίνεται λόγος για πόλεμο από την εποχή του Κατακλυσμού. Είναι μόνο λόγια, κορίτσι μου. Μπορεί να είναι τέχνασμα του Θεοκράτη για να τους κρατάει όλους σε τάξη.»

«Δεν ξέρω» είπε η Τίκα συνοφρωμένη. «Εγώ –»

Η πόρτα άνοιξε.

Ο Ότικ και η Τίκα κοίταξαν πανικόβλητοι προς τα εκεί. Δεν είχαν ακούσει βήματα στα σκαλοπάτια και αυτό ήταν πολύ περίεργο. Το πανδοχείο «Τελευταίο Σπίτι» ήταν χτισμένο, όπως κι όλα τα υπόλοιπα σπίτια, εκτός από το σιδηρουργείο, πάνω σε ένα από τα ζωντανά δέντρα που μόνο στην κοιλάδα της Σόλας μπορεί να συναντήσει κανείς. Οι κάτοικοι της πόλης αποφάσισαν να καταφύγουν σ' αυτά στα άσχημα και δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν τον Κατακλυσμό. Έτσι η Σόλας έγινε η πόλη των δέντρων, ένα από τα λιγοστά όμορφα μέρη που απέμειναν στον Κριν. Ανθεκτικές ξύλινες αερογέφυρες ένωσαν το ένα σπίτι με το άλλο κι όλα έδειχναν πως οι πεντακόσιοι κάτοικοι της πόλης ζούσαν ήρεμα και οι δουλειές τους πήγαιναν καλά. Το «Τελευταίο Σπίτι» ήταν το μεγαλύτερο κτίριο στη Σόλας και βρισκόταν περίπου δώδεκα μέτρα πάνω από το έδαφος. Σκάλες ανέβαιναν στριφογυριστά στο ροζιασμένο κορμό στον οποίο ήταν χτισμένο και, όπως συχνά έλεγε ο Ότικ, τα βήματα των επισκεπτών του πανδοχείου ακούγονταν πολύ πριν εμφανιστούν οι ίδιοι.

Όμως ούτε η Τίκα, ούτε ο Ότικ άκουσαν το γέρο άντρα που βρισκόταν στην πόρτα τους. Στεκόταν εκεί ακουμπισμένος σ' ένα παλιό ραβδί από βελανιδιά και κοίταζε το εσωτερικό του πανδοχείου. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του δε διακρίνονταν καλά. Τα κάλυπτε η σχεδόν κουρελιασμένη κουκούλα του γκριζου χιτώνα του. Το μόνο που φαινόταν καθαρά ήταν μια λάμψη στο αετίσιο βλέμμα του.

«Μπορώ να σε βοηθήσω, γέροντα;» ρώτησε η Τίκα τον ξένο, ανταλλάσσοντας ανήσυχες ματιές με τον Ότικ. Μήπως αυτός ο γέροντας ήταν κάποιος κατάσκοπος των Αναζητητών;

«Ε; Μήπως είστε ανοιχτά;» ρώτησε ο γέροντας.

«Βασικά...» άρχισε να λέει διστακτικά η Τίκα.

«Μα και βέβαια είμαστε» είπε ο Ότικ μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Έλα μέσα, γέροντα. Τίκα, βρες μια αναπνευστική καρτέλα για τον ξένο μας. Θα πρέπει να είναι εξουθενωμένος έπειτα από τέτοιο σκαρφάλωμα.»

«Σκαρφάλωμα;» Ο γέροντας έξυσε το κεφάλι του κοιτάζοντας μια τη βεράντα και μια το πάτωμα του πανδοχείου. «Α, ναι. Σκαρφάλωμα. Ναι, πολλές σκάλες...» Μπήκε μέσα σχεδόν σκουντουφλώντας και μετά χτύπησε παιχνιδιάρικα την Τίκα με το ραβδί του. «Συνέχισε τις δουλειές σου, κοριτσάκι. Είμαι αρκετά ικανός να βρω μια καρτέλα για να καθίσω.»

Η Τίκα κούνησε τους ώμους της, έπιασε τη σκούπα κι άρχισε ξανά το σκούπισμα του πατώματος, προσέχοντας πάντα το γέροντα.

Εκείνος κάθισε στη μέση του κεντρικού δωματίου, κοιτάζοντας τριγύρω διερευνητικά σαν να ήθελε να βεβαιωθεί για τη θέση κάθε τραπεζιού και καρτέλας που υπήρχε εκεί. Το κεντρικό δωμάτιο ήταν μεγάλο, είχε το σχήμα φασολιού και τυλιγόταν γύρω από τον κορμό του δέντρου. Τα μικρότερα κλαδιά του υποστήριζαν το πάτωμα και την οροφή του οικήματος. Κατόπιν, ο γέροντας κοίταξε με μεγάλο ενδιαφέρον το τζάκι που βρισκόταν στο πίσω μέρος του δωματίου. Ήταν το μοναδικό πράγμα στο πανδοχείο που ήταν φτιαγμένο από πέτρα και φαινόταν ξεκάθαρα πως πρόκειται για δουλειά νάνων. Ήταν κατασκευασμένο τόσο καλά, ακολουθώντας τη φυσική δομή του δέντρου, ώστε έμοιαζε σαν να ήταν ανέκαθεν κομμάτι του. Ένας κάδος γεμάτος καυσόξυλα και κορμούς πεύκου βρισκόταν δίπλα στο τζάκι. Κανείς κάτοικος της Σόλας δε θα σκεφτόταν ποτέ να χρησιμοποιήσει τα δέντρα της πόλης για καυσόξυλα. Για αυτή τη δουλειά υπήρχαν άλλα δέντρα που βρίσκονταν στα παρακείμενα βουνά. Ο γέροντας παρατήρησε πως υπήρχε ένα μυστικό πέρασμα, διαδρομή διαφυγής θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει κανείς, που ξεκινούσε από την κουζίνα. Αν την ακολουθούσε κάποιος θα έπρεπε να κάνει μια πτώση δώδεκα μέτρων, ωστόσο, μερικοί από τους πελάτες του Ότικ έβρισκαν αυτή την «ευκολία» πολύ βολική. Το ίδιο και ο γέροντας.

Μουρμουρούσε κάτι φανερά ικανοποιημένος καθώς η ματιά του έπαιξε από τη μια γωνιά του δωματίου ως την άλλη. Μετά, και προς μεγάλη έκπληξη της Τίκα, έριξε κάτω το ραβδί του,

ανασήκωσε τα μανίκια του χιτώνα του και άρχισε να μετακινεί τα έπιπλα!

Η Τίκα σταμάτησε το σκούπισμα και στηριζόμενη στη σκούπα της είπε: «Μα καλά, τι κάνεις εκεί; Δεν είναι η θέση του τραπέζιού εκεί που το πας!»

Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε ένα μακρύ, στενό τραπέζι. Ο άνδρας το τράβηξε με δυσκολία και μετά το τοποθέτησε στο τοίχωμα του δέντρου απέναντι από το τζάκι. Ύστερα σταμάτησε για να θαυμάσει τη νέα διακοσμητική του έμπνευση.

«Ορίστε» μουρμούρισε. «Υποτίθεται πως πρέπει να είναι κοντά στο τζάκι. Τώρα, πήγαινε και φέρε μου δύο ακόμη καρέκλες. Χρειάζομαι συνολικά έξι.»

Η Τίκα γύρισε προς τον Ότικ. Ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθεί για όσα γίνονταν, αλλά μια λάμψη που προερχόταν από την κουζίνα του άλλαξε τα σχέδια. Οι κραυγές του μάγειρα φανέρωναν πως το λίπος είχε πιάσει πάλι φωτιά. Ο Ότικ έτρεξε προς την κουζίνα.

«Φαίνεται ακίνδυνος» είπε λαχανιασμένα στην Τίκα. «Άσ' τον να κάνει ό,τι θέλει – μέσα στα πλαίσια της λογικής φυσικά. Μπορεί να έχει προγραμματίσει κάποιο πάρτι.»

Η Τίκα αναστέναξε και πήγε τις καρέκλες στο γέροντα, όπως της είχε ζητήσει. Μετά, τις τοποθέτησε εκεί που της είχε πει.

«Τώρα» είπε ο γέροντας κοιτάζοντας τριγύρω με ζοηρό βλέμμα. «Φέρε δύο ακόμα καρέκλες, και κοίταξε να είναι αναπαυτικές. Βάλ' τες δίπλα στο τζάκι, σ' αυτή τη σκοτεινή γωνία.»

«Μα δεν υπάρχει καμία σκοτεινή γωνία» διαμαρτυρήθηκε η Τίκα. «Είναι μεσημέρι!»

«Α, κοριτσάκι» είπε συνοφρυωμένος ο γέρος. «Θα σκοτεινιάσει σε λίγο, έτσι δεν είναι; Και τότε θα υπάρχει η σκοτεινή γωνία. Σκέψου, όταν ανάψει η φωτιά στο τζάκι...»

«Ε, νο...νομίζω πως έχεις δίκιο» ψέλλισε η Τίκα.

«Έλα, φέρε τώρα τις καρέκλες, μπράβο το καλό κορίτσι. Και θέλω αυτή την καρέκλα να τη βάλεις ακριβώς εδώ.» Ο γέροντας της έδειξε ένα σημείο μπροστά από το τζάκι. «Αυτή είναι για μένα.»

«Θα κάνεις κάποιο πάρτι, γέροντα;» ρώτησε η Τίκα, καθώς κουβαλούσε την πιο αναπαυτική καρέκλα του πανδοχείου.

«Πάρτι;» Η σκέψη φάνηκε πολύ αστεία στο γέροντα. Γέλασε. «Ναι, κοριτσάκι. Πάρτι. Και θα είναι τέτοιο το πάρτι, που όμοιό του δεν έχει ξαναγίνει σ' όλο τον Κριν, από την εποχή του Κατακλυσμού. Ετοιμάσου, Τίκα Γουέιλαν. Ετοιμάσου!»

Τη χάιδεψε στον ώμο, ανακάτεψε τα πυκνά μαλλιά της και μετά κάθισε στην καρέκλα. Τα κόκαλά του έτριξαν.

«Ένα ποτήρι μπίρα» παρήγγειλε.

Η Τίκα πήγε να του φέρει την μπίρα. Την πήγε στο τραπέζι του και γύρισε στις δουλειές της. Έξαφνα, όμως, σταμάτησε κι αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν ο γέροντας να ξέρει τ' όνομά της.

BIBAIO I

1

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΑΛΙΩΝ ΦΙΛΩΝ. ΜΙΑ ΑΚΟΜΨΗ ΔΙΑΚΟΠΗ.

Ο νάνος Φλιντ Φάιρφορτζ κατέρρευσε σε μια πέτρα γεμάτη βρύα. Ο γέρικος σκελετός του νάνου τον είχε βαστάξει για αρκετή ώρα και τώρα πια ήταν αδύνατο να συνεχίσει την πορεία χωρίς μια διακοπή για ξεκούραση.

«Δεν έπρεπε να είχα φύγει ποτέ» παραπονέθηκε, κοιτάζοντας προς την πεδιάδα που απλωνόταν μπροστά του. Μίλησε δυνατά, μολονότι δεν υπήρχε κανένας άλλος τριγύρω να τον ακούσει. Ο νάνος είχε συνηθίσει να μιλάει μόνος του, μια συνήθεια που απέκτησε κατά τη διάρκεια των πολύχρονων μοναχικών περιπλανήσεών του. Χτυπώντας τα χέρια στα γόνατά του αναφώνησε αποφασιστικά: «Και είναι σίγουρο πως δεν πρόκειται να φύγω ξανά!»

Ζεσταμένη από τον απογευματινό ήλιο, η πέτρα φάνηκε πολύ άνετη στο νάνο. Η ολόήμερη πορεία στο φθινοπωρινό τοπίο

ήταν αρκετά κουραστική και έτσι προσπάθησε να χαλαρώσει αφήνοντας τη ζέστη του ήλιου και των σκέψεών του να τον ανακουφίσουν. Ήταν πια σπίτι του.

Κοίταξε τριγύρω το γνώριμο τοπίο με αργές, στοργικές ματιές. Η βουνοπλαγιά παρακάτω σχημάτιζε μια όμορφη λεκάνη σκεπασμένη με τη φθινοπωρινή βλάστηση. Τα δέντρα της κοιλάδας αντιφέγγιζαν τα χρώματα της εποχής, λαμπερά κόκκινα και χρυσαφιά, που έσβηναν και έδεναν με τα μενεξεδιά στις κορφές των Βουνών Κάρολις παρατέρα. Το μπλε του καθαρού ουρανού καθρεφτιζόταν στα νερά της Λίμνης Κρίσταλμιρ, ενώ τα μοναδικά σημάδια που έδειχναν ότι η πόλη Σόλας βρισκόταν χτισμένη εκεί ήταν οι λεπτές τολύπες καπνού που έβγαιναν από τις καμινάδες των σπιτιών στις κορυφές των δέντρων. Μια απαλή ομίχλη είχε απλωθεί παντού, γεμίζοντας την κοιλάδα με τη γλυκιά μυρωδιά του σπιτικού φαγητού.

Καθώς ο Φλιντ ξεκουραζόταν, έβγαλε από το ταξιδιωτικό του σακίδιο ένα κομμάτι ξύλο και ένα μαχαίρι. Τα χέρια του κινήθηκαν χωρίς πολλή σκέψη. Οι άνθρωποι της φυλής του είχαν από παλιά τη συνήθεια να διαμορφώνουν σύμφωνα με τα γούστα τους κάθε είδους υλικό. Ο ίδιος υπήρξε φημισμένος σιδηρουργός πριν αποφασίσει να τα παρατήσει μερικά χρόνια νωρίτερα. Έμπηξε το μαχαίρι στο ξύλο, αλλά τα χέρια του έμειναν ακίνητα, αφού την προσοχή του τράβηξαν οι τολύπες καπνού που έβγαιναν από τις καμινάδες παρακάτω.

«Η φωτιά στο δικό μου σπίτι θα έχει σβήσει» είπε σιγά. Τίναξε πίσω το κεφάλι θυμωμένος επειδή άφησε τα συναισθήματά του να τον κυριεύσουν και άρχισε να λαξεύει το ξύλο με μανία. Μετά μουρμούρισε δυνατά: «Το σπίτι μου είναι άδειο. Η σκεπή μάλλον θα έχει τρυπήσει, τα έπιπλα θα έχουν χαλάσει. Ανόητη αποστολή. Το πιο χαζό πράγμα που έχω κάνει. Ύστερα από εκατόν σαράντα οχτώ χρόνια έπρεπε να έχω πάρει ένα μάθημα και να μην μπλέξω έτσι!»

«Δε θα μάθεις ποτέ, νάνε» ακούστηκε σαν απάντηση στο μονόλογο του Φλιντ μια φωνή από μακριά. «Δε θα μάθεις ακόμα κι αν γίνεις *διακοσίων* σαράντα οχτώ χρόνων!»

Πετώντας αμέσως το ξύλο, το χέρι του νάνου κινήθηκε ήρεμα φτάνοντας τη λαβή του τσεκουριού του. Κοίταξε προς το μονοπάτι. Η φωνή ήταν γνώριμη, μια φωνή που είχε να ακούσει εδώ και

πολύ καιρό. Ωστόσο δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν. Ο Φλιντ κοίταξε με μισόκλειστα μάτια προς τον ήλιο που έδυε. Είχε την εντύπωση πως είδε τη φιγούρα ενός άνδρα που δρασκελίζει γοργά το μονοπάτι. Αφού σηκώθηκε προχώρησε προς τη σκιά ενός ψηλού πεύκου για να μπορέσει να δει καλύτερα. Οι δρασκελιές του άνδρα είχαν μια αέρινη χάρη – τη χάρη των ξωπικών, εντούτοις η σωματική του διάπλαση ήταν μυώδης και στιβαρή, σημάδια ανθρώπινης καταγωγής, ενώ τα γένια στο πρόσωπό του ήταν σίγουρα ανθρώπινο χαρακτηριστικό. Το κεφάλι του άνδρα ήταν σκεπασμένο με μια πράσινη κουκούλα και το μόνο που μπορούσε να διακρίνει καθαρά ο νάνος ήταν το μαυρισμένο από τον ήλιο δέρμα του και την καστανοκόκκινη γενειάδα του. Στον ένα του ώμο ήταν κρεμασμένο ένα μακρύ τόξο, ενώ στον αριστερό του μηρό κρεμόταν ένα σπαθί. Φορούσε δερμάτινα ρούχα, διακοσμημένα με τα περίτεχνα σχέδια που αρέσουν στα ξωπικά. Όμως κανένα ξωπικό στον κόσμο του Κριν δεν μπορεί να αφήσει γενειάδα... κανένα ξωπικό εκτός από...

«Τάνις;» ρώτησε διστακτικά ο Φλιντ καθώς ο άνδρας πλησίαζε προς το μέρος του.

«Αυτοπροσώπως.» Η όψη του νεοφερμένου φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο. Άνοιξε τα χέρια του διάπλατα και πριν προλάβει ο νάνος να τον σταματήσει, τον έσφιξε με δύναμη στην αγκαλιά του μέχρι που τον σήκωσε από το έδαφος. Για μια στιγμή ο Φλιντ έσφιξε κι εκείνος τον παλιό του φίλο, μετά όμως θυμήθηκε ότι έχει μια αξιοπρέπεια κι έτσι στριφογύρισε νευρικά και κατάφερε να ελευθερωθεί από την αγκαλιά του μισοξωπικού.

«Πέρασαν πέντε χρόνια και δεν έμαθες καθόλου τρόπους» γκρινιάξε ο νάνος. «Με ταρακουνάς σαν να είμαι σακί από πατάτες χωρίς να σέβεσαι καθόλου την ηλικία ή τη θέση μου.» Ο Φλιντ κοίταξε διερευνητικά το δρόμο. «Ελπίζω να μη μας είδε κανείς που να μας γνωρίζει.»

«Αμφιβάλλω αν υπάρχει κάποιος που μας θυμάται» είπε ο Τάνις κοιτάζοντας το γεροδεμένο φίλο του στοργικά. «Ο χρόνος δεν περνά, καλέ μου νάνε, για σένα και για μένα, όπως περνά για τους ανθρώπους. Πέντε χρόνια γι' αυτούς είναι πολύ, όμως για μας δεν είναι παρά μερικές στιγμές.» Ύστερα χαμογέλασε. «Δεν άλλαξες καθόλου.»

«Δεν μπορώ να πω το ίδιο και για άλλους.» Ο Φλιντ

ξανακάθισε στην πέτρα κι άρχισε να λαξεύει το ξύλο. Κοίταξε συνοφρωμένος τον Τάνις. «Προς τι η γενειάδα; Δεν ήσουν αρκετά άσχημος πιο πριν;»

Ο Τάνις εξύσσε σκελεπτικός το πιγούνι του. «Πήγα σε μέρη όπου οι κάτοικοι δεν ήταν φιλικοί με όσους έχουν αίμα ξωτικών στις φλέβες τους. Η γενειάδα – δώρο από τον άνθρωπο πατέρα μου» είπε με πικρία «ήταν ό,τι καλύτερο για να κρύψει την καταγωγή μου.»

Ο Φλιντ γρούλισε. Ήξερε πως ο Τάνις δεν του έλεγε όλη την αλήθεια. Παρ' όλο που το μισοξωτικό δεν ήθελε να σκοτώνει, δεν ήταν ο τύπος που θα απέφευγε μια μάχη και μάλιστα με ασπίδα μια γενειάδα. Σκληθρες πετάχτηκαν.

«Πήγα σε μέρη όπου οι κάτοικοι δεν ήταν φιλικοί με κανέναν, ό,τι αίμα κι αν κυλούσε στις φλέβες τους.» Ο Φλιντ έστριψε το ξύλο στα χέρια του και το περιεργάστηκε. «Όμως τώρα όλα αυτά είναι παρελθόν. Είμαστε πια σπίτι.»

«Δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα» είπε ο Τάνις καλύπτοντας το πρόσωπό του με την κουκούλα για να αποφύγει το λιγοστό φως του ήλιου. «Οι Υψηλοί Αναζητητές στη Χείβεν όρισαν έναν άνδρα με το όνομα Χέντερικ για να κυβερνήσει ως Υψηλός Θεοκράτης τη Σόλας, κι απ' όσα άκουσα έχει μετατρέψει την πόλη σε εστία φανατισμού με τη νέα του θρησκεία.»

Ο Τάνις και ο νάνος έστρεψαν ταυτόχρονα το βλέμμα τους προς την ήσυχη κοιλάδα. Φώτα άρχισαν να ανάβουν κάνοντας τα σπίτια στο δάσος πλέον ορατά. Η νυχτερινή ατμόσφαιρα ήταν ήρεμη και δροσερή, ενώ η μυρωδιά από τα ξύλα που έκαιγαν στα τζάκια των σπιτιών υπήρχε διάχυτη παντού. Την ησυχία διέκοπταν τα μακρινά καλέσματα των μανάδων που φώναζαν τα παιδιά τους για το βραδινό φαγητό.

«Δεν έχω ακούσει να συμβαίνει τίποτα κακό στη Σόλας» είπε ήρεμα ο Φλιντ.

«Θρησκευτικές διώξεις... ιερά εξέταση...» Η φωνή του Τάνις ακουγόταν ανήσυχη κι απόμακρη. Ήταν πιο βαθιά και μελαγχολική από όσο τη θυμόταν ο Φλιντ. Ο νάνος σκυθρώπιασε. Ήταν φανερό πως ο φίλος του είχε αλλάξει πολύ στο διάστημα αυτών των πέντε χρόνων. Και τα ξωτικά δεν αλλάζουν ποτέ! Παρ' όλα αυτά ο Τάνις ήταν μισοξωτικό, γόνος όχι έρωτα αλλά βίας, αφού τη μητέρα του την είχε βιάσει ένας άνθρωπος

μαχητής σ' έναν από τους πολέμους που διαίρεσαν τις φυλές του Κριν στα χαοτικά χρόνια που ακολούθησαν τον Κατακλυσμό.

«Ιερά εξέταση! Αυτά, σύμφωνα με τις φήμες, συμβαίνουν σε όσους αφηφούν τη βούληση του νέου Υψηλού Θεοκράτη» ξεφύσηξε ο Φλιντ. «Δεν πιστεύω και δεν πίστεψα ποτέ στους θεούς των Αναζητητών, αλλά δε διατυμπανίζω τις πεποιθήσεις μου στο δρόμο. Μη μιλάς και θα σε αφήσουν στην ησυχία σου, αυτό είναι το ρητό μου. Οι Υψηλοί Αναζητητές στη Χέιβεν είναι ακόμα σοφοί και ενάρετοι άνθρωποι. Το μόνο διεφθαρμένο στοιχείο βρίσκεται εδώ, στη Σόλας. Παρεμπιπτόντως, βρήκες αυτό που έψαχνες;»

«Σημάδια από τους αρχαίους αληθινούς θεούς; Ή γαλήνη; Ξεκίνησα για να βρω και τα δύο. Ποιο εννοείς;» ρώτησε ο Τάνις.

«Υποθέτω πως το ένα συμπληρώνει το άλλο» γρύλισε ο Φλιντ. Στριφογύρισε το ξύλο στα χέρια του χωρίς να είναι ακόμα ευχαριστημένος με τις αναλογίες του. «Θα καθίσουμε εδώ όλη νύχτα, μυρίζοντας το φαγητό που ψήνεται; Ή θα πάμε προς την πόλη να φάμε κάτι;»

«Πάμε» έγνεψε ο Τάνις. Οι δυο τους πήραν το μονοπάτι που οδηγούσε στην πόλη. Οι μεγάλες δρασκελιές του Τάνις ανάγκαζαν τον Φλιντ να κάνει δύο βήματα για να καλύψει ένα δικό του. Αν και είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που οι δύο τους ταξίδευαν μαζί, ο Τάνις ασυναίσθητα επιβράδυνε το βηματισμό του, ενώ ο Φλιντ επιτάχυνε τον δικό του.

«Ώστε δε βρήκες τίποτα;» συνέχισε ο Φλιντ.

«Τίποτα» απάντησε ο Τάνις. «Όπως πολύ σωστά έχουμε ανακαλύψει εδώ και καιρό, όλοι οι κληρικοί και οι ιερείς σ' αυτό τον κόσμο υπηρετούν ψεύτικους θεούς. Έχω ακούσει ιστορίες για θεραπευτές, αλλά όλα αυτά ήταν απάτες και μαγεία. Ευτυχώς ο φίλος μας ο Ρέστλιν μου έμαθε τι να προσέχω —»

«Ο Ρέστλιν!» ξεφύσηξε ο Φλιντ. «Αυτός ο αρρωστιάρης, κοκαλιάρης μάγος είναι ένας τσαρλατάνος. Συνεχώς μυξοκλαίει και γκρινιάζει, άσε που χώνει τη μύτη του εκεί που δεν τον σπέρνουν. Αν δεν ήταν ο δίδυμος αδερφός του να τον προσέχει, κάποιος θα είχε δώσει ένα τέλος στα μαγικά του εδώ και πολύ καιρό.» Ο Τάνις ήταν χαρούμενος που η γενειάδα του έκρυψε το πλατύ του χαμόγελο. «Πιστεύω ότι ο νεαρός αξίζει περισσότερο απ' όσο νομίζεις» είπε. «Και πρέπει να παραδεχτείς

ότι προσπάθησε επίμονα και σκληρά να βοηθήσει όσους είχαν εξαπατηθεί από τους ψευτοκληρικούς – κάτι που έκανα κι εγώ» αναστέναξε.

«Κάτι για το οποίο δεν άκουσες ούτε ένα ευχαριστώ, χωρίς καμία αμφιβολία» μουρμούρισε ο νάνος.

«Έχεις δίκιο» αναφώνησε ο Τάνις. «Οι άνθρωποι θέλουν να πιστεύουν σε κάτι – ακόμα κι αν βαθιά μέσα τους ξέρουν ότι αυτό είναι λανθασμένο. Αλλά ας τ' αφήσουμε αυτά. Εσύ τι έκανες; Πώς ήταν το ταξίδι στη γενέτειρά σου;»

Ο Φλιντ, το ίδιο απορημένος με τον Τάνις, δεν απάντησε και συνοφρυώθηκε. Τελικά μουρμούρισε: «Δεν έπρεπε να είχα πάει.» Κοίταξε τον Τάνις με μάτια που ίσα ίσα φαίνονταν μέσα από τα πυκνά, άσπρα του φρύδια. Το ύφος του ενημέρωνε το μισοξωτικό ότι η τροπή που είχε πάρει η κουβέντα τους δεν ήταν ευχάριστη. Ωστόσο, αν και ο Τάνις παρατήρησε το συγκεκριμένο ύφος, συνέχισε ακάθεκτος τις ερωτήσεις του.

«Τι απέγιναν οι κληρικοί των νάνων; Είναι αληθινές οι ιστορίες που έχουμε ακούσει;»

«Όχι, δεν είναι. Οι κληρικοί εξαφανίστηκαν πριν από τριακόσια χρόνια, κατά τη διάρκεια του Κατακλυσμού. Έτσι λένε οι προεσβύτεροι.»

«Όπως και τα ξωτικά» συλλογίστηκε ο Τάνις.

«Είδα →»

«Σσς!» Ο Τάνις με μια κίνηση του χεριού του προειδοποίησε το φίλο του.

Ο Φλιντ σταμάτησε απότομα. «Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε.

«Εκεί, σ' εκείνο το δασάκι» έγνεψε ο Τάνις.

Ο Φλιντ περιεργάστηκε λίγο τα δέντρα, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να φτάσει το πολεμικό του τσεκούρι που βρισκονταν δεμένο στην πλάτη του.

Οι κόκκινες αχτίδες του ήλιου που έδνε άστραψαν σ' ένα μεταλλικό αντικείμενο ανάμεσα στα δέντρα. Ο Τάνις το εντόπισε, μετά το έχασε και τέλος το είδε ξανά. Ο ήλιος τώρα είχε δύσει και ο ουρανός είχε πάρει ένα βαθύ βιολετί χρώμα, ενώ οι σκιές της νύχτας είχαν απλωθεί στα δέντρα του δάσους.

Ο Φλιντ μισόκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να συνηθίσει το σκοτάδι. «Δε βλέπω τίποτα.»

«Εγώ όμως είδα» είπε ο Τάνις. Συνέχισε να κοιτά έντονα το

μέρος που είχε εντοπίσει το μέταλλο και σταδιακά η όρασή του άρχισε να διακρίνει τη ζεστή κόκκινη αύρα που κάθε ζωντανός οργανισμός εκπέμπει, αλλά μόνο τα ξωτικά μπορούν να δουν στο σκοτάδι. «Ποιος είναι εκεί;» φώναξε ο Τάνις.

Για αρκετή ώρα η μόνη απάντηση που πήραν ήταν ένας υπόκωφος ανατριχιαστικός θόρυβος. Ήταν ένας βαθύς βόμβος που γινόταν όλο και πιο έντονος, μέχρι που μετατράπηκε σε έναν τσιριχτό, οξύ ήχο. Μαζί μ' αυτόν ακούστηκε μια φωνή.

«Περιπλανώμενο ξωτικό, γύρισε πίσω και άφησέ μας το νάνο. Είμαστε τα πνεύματα των φτωχών ψυχών που ο Φλιντ Φάιρφορτζ εγκατέλειψε στο πάτωμα του καπηλειού. Μήπως πεθάναμε στη μάχη;»

Η φωνή του πνεύματος έγινε ακόμα πιο τσιριχτή, όπως και ο οξύς ήχος που τη συνόδευε.

«Όχι! Πεθάναμε άτιμα, μας καταράστηκε το φάντασμα του σταφυλιού επειδή δεν μπορέσαμε να ξεπεράσουμε στο πιοτί ένα νάνο των λόφων.»

Η γενειάδα του Φλιντ έτρεμε από οργή και ο Τάνις, που ξέσπασε σε γέλια, αναγκάστηκε να αρπάξει το νάνο από τον ώμο, καθώς ήταν έτοιμος να ορμήσει με το κεφάλι στο θάμνο.

«Αναθεματισμένα μάτια των ξωτικών» είπε η φωνή που από υπόκωφη έγινε αμέσως χαρούμενη. «Και καταραμένες οι γενειάδες των νάνων!»

«Έπρεπε να το είχα καταλάβει» βόγκηξε ο Φλιντ. «Είναι ο Τάσελχοφ Μπέρφουτ!»

Για μια στιγμή ο θάμνος θρόισε ελαφρά και μετά στο μονοπάτι εμφανίστηκε μια μικροκαμωμένη φιγούρα. Ήταν ένα κέντερ, μια φυλή που πολύς κόσμος στον Κριν θεωρούσε τόσο ενοχλητική όσο και τα κουνούπια. Μικροκαμωμένα, τα κέντερ δεν ξεπερνούσαν σε ύψος το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά. Το συγκεκριμένο ήταν περίπου στο ίδιο ύψος με τον Φλιντ, ωστόσο η λεπτή του κορμοστασιά και το αέναο παιδικό του πρόσωπο το έκαναν να φαίνεται μικρότερο. Φορούσε ένα παντελόνι έντονου μπλε χρώματος που ερχόταν σε αντίθεση με το γούνινο γιλέκο και το απλό χιτώνιό του. Τα καφετιά του μάτια έλαμπαν όλο χαρά και πονηριά, ενώ το χαμόγελό του φαινόταν να φτάνει μέχρι τις άκρες των μυτερών του αυτιών. Το κέντερ έκλινε το κεφάλι σε μια περιπαιχτική υπόκλιση, αφήνοντας να κυλήσει μπροστά

στη μύτη του μια μακριά, καφετιά αλογοουρά – το καμάρι και η χαρά του. Μετά κορδώθηκε, γελώντας. Η μεταλλική λάμψη που είχαν εντοπίσει τα γρήγορα μάτια του Τάνις είχε προέρθει από τις αγκράφες ενός από τα πολλά σακίδια που είχε δεμένα στη μέση και τους ώμους του.

Ο Τας μορφάζοντας κοίταξε προς το μέρος τους και στηρίχθηκε στο χούπακ του. Ήταν το ραβδί που παρήγαγε το μυστηριώδη θόρυβο. Ο Τάνις έπρεπε να το είχε καταλάβει από την αρχή, αφού είχε δει πολλές φορές το κέντερ να φοβίζει τους αντιπάλους του στριφογυρίζοντας στον αέρα το ραβδί, παράγοντας αυτό τον τσιριχτό, οξύ ήχο. Το χούπακ ήταν εφεύρεση των κέντερ. Το κάτω μέρος του ήταν μυτερό με χάλκινη επιστρωση, ενώ το πάνω μέρος ήταν διχαλωτό και είχε προσαρμοσμένη πάνω μια δερμάτινη σφεντόνα. Το ίδιο το ραβδί ήταν φτιαγμένο από ευλύγιστο ξύλο ιτιάς. Αν και όλες οι άλλες φυλές θεωρούσαν το χούπακ αντικείμενο χλευασμού, για τα κέντερ ήταν κάτι παραπάνω από ένα χρήσιμο εργαλείο ή όπλο, ήταν το σύμβολό τους. «Κάθε νέος δρόμος απαιτεί ένα χούπακ» ήταν ένα δημοφιλές ρητό των κέντερ, ενώ συνήθως συμπλήρωναν τη φράση μ' ένα άλλο δημοφιλές ρητό τους: «Κανένας δρόμος δεν είναι τόσο παλιός.»

Ο Τάσελχοφ έτρεξε προς το μέρος τους με ανοιχτές αγκάλες. «Φλιντ!» Το κέντερ αγκάλιασε το νάνο σφιχτά. Ο Φλιντ, αν και είχε κοκκινίσει από ντροπή, ανταπέδωσε διστακτικά την αγκαλιά και μετά με μια γρήγορη κίνηση έκανε πίσω. Ο Τάσελχοφ μόρφασε και μετά κοίταξε προς το μέρος του μισοξωπικού.

«Ποιος είναι αυτός;» αναφώνησε. «Τάνις! Δε σε αναγνώρισα με τη γενειάδα!» είπε με τα κοντά του χέρια απλωμένα προς το μέρος του.

«Όχι, ευχαριστώ» έκανε ο Τάνις μορφάζοντας. Ένευσε στο κέντερ να μείνει μακριά. «Προτιμώ να κρατήσω το πουγκί μου.»

Με έντονα αλαφιασμένο βλέμμα, ο Φλιντ έψαξε τα ρούχα του. «Παλιοκαθαροματάκι!» ούρλιαξε και έκανε να πιάσει το κέντερ, που είχε διπλωθεί από τα γέλια. Οι δυο τους βυθίστηκαν σε σύννεφα σκόνης.

Ο Τάνις, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα γέλια του, προσπάθησε να τραβήξει το νάνο από το κέντερ. Σταμάτησε όμως αμέσως τρομαγμένος. Πολύ αργά. Μόλις είχε ακούσει ένα

κουδούνισμα από χαλινάρια και χάμουρα, που συνοδεύταν από το χλιμίντρισμα ενός αλόγου. Το μισοξωτικό έπιασε αμέσως τη λαβή του σπαθιού του, ωστόσο είχε ήδη χάσει το πλεονέκτημα που θα είχε αν ήταν σε εγρήγορση.

Βρίζοντας μέσα απ' τα δόντια του, ο Τάνις κοίταζε τη φιγούρα που ερχόταν σιγά σιγά προς το μέρος τους. Ήταν καβάλα σ' ένα πόνι υπερβολικά τριχωτό στα πόδια, το οποίο περπατούσε με το κεφάλι κατεβασμένο σαν να αισθανόταν ντροπή για τον καβαλάρη του. Το πρόσωπο του αναβάτη ήταν γκριζό και διάστικτο, με δίπλες που κρέμονταν χαλαρά. Δύο ροζ μάτια τους κοίταξαν περιφρονητικά πίσω από κάτι που έμοιαζε με στρατιωτική περικεφαλαία. Το πλαδαρό χοντρό κορμί του εξείχε μέσα από τα κομμάτια μιας αστραφτερής, εξεζητημένης πανοπλίας.

Μια περιέργη οσμή έφτασε στα ρουθούνια του Τάνις, ο οποίος ζάρωσε τη μύτη του με αηδία. «Χόμπγκομπλιν!» θυμήθηκε αμέσως. Έπιασε το σπαθί του και κλότσησε τον Φλιντ, ο οποίος εκείνη τη στιγμή φταρνίστηκε ηχηρά και σωριάστηκε πάνω στο κέντερο.

«Άλογο!» αναφώνησε ο Φλιντ και φταρνίστηκε ξανά.

«Πίσω σου» απάντησε ο Τάνις ήρεμα.

Ο Φλιντ ακούγοντας τον προειδοποιητικό τόνο στη φωνή του φίλου του ανασηκώθηκε. Ο Τάσελχοφ έκανε αμέσως το ίδιο.

Το χόμπγκομπλιν καθόταν στο πόνι του με ένα σαρκαστικό, αλαζονικό ύφος ζωγραφισμένο στο επίπεδο πρόσωπό του. Στα ροζ του μάτια φάνηκαν ν' αντανakλούν για μια στιγμή οι τελευταίες τρεμάμενες αχτίδες φωτός πριν η νύχτα απλωθεί ολοκληρωτικά.

«Βλέπετε, στρατιώτες» δήλωσε το χόμπγκομπλιν μιλώντας την κοινή γλώσσα με βαριά προφορά «με τι ηλίθιους έχουμε να κάνουμε εδώ στη Σόλας.»

Γέλια ακούστηκαν από τα δέντρα που βρίσκονταν πίσω από το χόμπγκομπλιν. Αμέσως πέντε γκόμπλιν-στρατιώτες παρατάχθηκαν δεξιά κι αριστερά από το άλογο του αρχηγού τους, φορώντας κάτι που έμοιαζε με στολή.

«Που λέτε» είπε το χόμπγκομπλιν και έγειρε μπροστά. Ο Τάνις κοίταξε έντονα, με ένα βλέμμα αηδίας, την τεράστια κοιλιά του πλάσματος που ξεχειλίξε και κάλυπτε το μπροστάρι της σέλας. «Είμαι ο Φιουμάστερ Τοέντε, αρχηγός του σώματος που

προστατεύει τη Σόλας από ανεπιθύμητα στοιχεία. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να βρίσκεστε στα περικόρηρα της πόλης μετά τη δύση του ήλιου. Συλλαμβάνεστε.» Ο Φιουμάστερ Τοέντε έγχειρε για να μιλήσει σ' ένα από τα γκόμπλιν που βρισκόταν κοντά του. «Φέρε μου την μπλε κρυστάλλινη ράβδο, αν τη βρεις πάνω τους» είπε στην τραχιά γλώσσα των γκόμπλιν. Ο Τάνις, ο Φλιντ και ο Τάσελχοφ κοιτάχτηκαν απορημένοι. Καταλάβαιναν και οι τρεις τους λίγο τη γλώσσα των γκόμπλιν, με τον Τας να την κατέχει καλύτερα. Άκουσαν καλά; Μια μπλε κρυστάλλινη ράβδο;

«Αν αντισταθούν» πρόσθεσε ο Φιουμάστερ Τοέντε, μιλώντας πάλι στην κοινή γλώσσα με πομπώδες ύφος, «σκοτώστε τους.»

Μ' αυτά τα λόγια τράβηξε απότομα τα γκέμια, χτύπησε το υποζύγιό του με ένα καμουτσίκι και κάλπασε προς το μονοπάτι που οδηγούσε στην πόλη.

«Γκόμπλιν στη Σόλας! Αυτός ο νέος Θεοκράτης έχει να λογοδοτήσει για πολλά!» είπε θυμωμένα ο Φλιντ. Με μια κίνηση ο νάνος τράβηξε το πολεμικό του τσεκούρι από τη θήκη που βρισκόταν στην πλάτη του. Κατόπιν πάτησε γερά στο έδαφος, ενώ για μερικές στιγμές κουνήθηκε μπρος πίσω μέχρι να νιώσει σίγουρος για την ισορροπία του. «Πολύ καλά» ανακοίνωσε. «Για ελάτε.»

«Σας συμβουλεύω να υποχωρήσετε» είπε ο Τάνις που με μια κίνηση τίναξε το μανδύά του και τράβηξε το σπαθί του. «Είχαμε ένα πολύ κοπιαστικό ταξίδι. Είμαστε νηστικοί και κουρασμένοι κι έχουμε αργήσει σε μια συνάντηση με φίλους που έχουμε να δούμε πολύ καιρό. Δεν έχουμε καμιά διάθεση να συλληφθούμε.»

«Πόσο μάλλον να σκοτωθούμε» πρόσθεσε ο Τάσελχοφ, ο οποίος δεν είχε τραβήξει κανένα όπλο, παρά μόνο κοιτούσε τα γκόμπλιν μ' ενδιαφέρον.

Κάπως αναστατωμένα, τα γκόμπλιν κοίταξαν το ένα το άλλο με νευρικήτητα. Ένα από αυτά έριξε μια αποδοκιμαστική ματιά προς το μονοπάτι που είχε ακολουθήσει ο αρχηγός τους. Τα γκόμπλιν είχαν συνηθίσει να φοβερίζουν τους γυρολόγους και τους αγρότες που ταξίδευαν στις γύρω περιοχές. Εδώ όμως είχαν να κάνουν με οπλισμένους και έμπειρους πολεμιστές. Εντούτοις, το μίσος τους για τις άλλες φυλές του Κριν ήταν άσβεστο κι έτσι τράβηξαν τα κυρτά σπαθιά τους.

Ο Φλιντ δρασκέλισε μπροστά κρατώντας στο χέρι του σφιχτά

τη λαβή του τσεκουριού του. «Υπάρχει μόνο μια φυλή πλασμάτων που μισώ περισσότερο από τους ρακοσυλλέκτες νάνους» γρύλισε «και αυτή είναι η φυλή των γκόμπλιν!»

Ένα γκόμπλιν βούτηξε προς το μέρος του Φλιντ με την ελπίδα ότι θα τον έριχνε κάτω. Ο Φλιντ περιέστρεψε το τσεκούρι του την κατάλληλη στιγμή, με θανάσιμη ακρίβεια. Το κεφάλι του γκόμπλιν κύλησε στο χώμα, αφήνοντας το υπόλοιπο σώμα να καταρρεύσει στο έδαφος.

«Τι δουλειά έχετε στη Σόλας, γλοιώδη πλάσματα;» ρώτησε ο Τάνις αποφεύγοντας με μεγάλη δεξιοτεχνία ένα γκόμπλιν που προσπαθούσε άταρμα να τον χτυπήσει. Για μια στιγμή τα σπαθιά τους συναντήθηκαν, μετά όμως ο Τάνις έσπρωξε το γκόμπλιν προς τα πίσω. «Είστε στη δούλεψη του Υψηλού Θεοκράτη;»

«Θεοκράτης;» Το γκόμπλιν άφησε ένα κελαρυστό γέλιο. Κούνησε άγρια το όπλο του και έτρεξε προς τον Τάνις. «Αυτός ο βλάκας; Ο αρχηγός μας δουλεύει για – αχ!» Το πλάσμα βρισκόταν καρφωμένο στη λεπίδα του Τάνις. Βόγκηξε και κατόπιν σωριάστηκε στο έδαφος.

«Να πάρει!» βλαστήμησε ο Τάνις και κοίταξε το νεκρό γκόμπλιν με απογοήτευση. «Τι ηλίθιο και αδέξιο πλάσμα! Δεν ήθελα να το σκοτώσω. Ήθελα μόνο να μάθω για ποιον δούλευε.»

«Θα μάθεις για ποιον δουλεύουμε συντομότερα απ' όσο νομίζεις!» γρύλισε ένα άλλο γκόμπλιν που έτρεχε προς το σχεδόν σαστισμένο μισοξωτικό. Ο Τάνις γύρισε αστραπιαία κι αφόπλισε το πλάσμα. Το κλότσησε στο στομάχι και αυτό διπλώθηκε από τον πόνο.

Ένα άλλο γκόμπλιν πήδησε σαν ελατήριο προς τον Φλιντ, πριν εκείνος προλάβει να ανακτήσει την ισορροπία του από το προηγούμενο θανατηφόρο χτύπημα που είχε καταφέρει. Τρίκλισε για μια στιγμή, προσπαθώντας να ισορροπήσει.

Τότε ακούστηκε η διαπεραστική φωνή του Τάσελχοφ. «Αυτά τα αποβράσματα θα δούλευαν για οποιονδήποτε, Τάνις. Αν τους ρίχνει κανείς λίγο κρέας σκύλου για να τρώνε μια στο τόσο, θα είναι αφοσιωμένα για πάντ –»

«Κρέας σκύλου!» έκραξε το γκόμπλιν και στράφηκε με λύσσα από τον Φλιντ στον Τας. «Τι θα έλεγες αν τρώγαμε λίγο κρέας από κέντερ, παλιοτσιρίδα!» Το γκόμπλιν γύρισε επιθετικά προς

το κέντρο, που προφανώς ήταν άοπλο, με τα μαβιά χέρια του να στοχεύουν το λαιμό του. Ο Τας, χωρίς να χάσει ούτε για μια στιγμή την παιδική αθώα φάτσα του, έβαλε το χέρι του στο χνουδωτό του γιλέκο, έβγαλε ένα μαχαίρι και το πέταξε, με μία και μόνο κίνηση. Το γκόμπλιν έσφιξε το στήθος του, βόγκηξε και έπεσε νεκρό. Αμέσως μετά ακούστηκαν ποδοβολητά. Ήταν τα υπόλοιπα γκόμπλιν που έτρεχαν για να σωθούν. Η μάχη είχε τελειώσει.

Ο Τάνις με μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας θηκάρωσε το σπαθί του. Τα βρομερά κορμιά των γκόμπλιν μύριζαν σαν σαπισμένα ψάρια. Ο Φλιντ σκούπισε το μαύρο αίμα τους από το πολεμικό του τσεκούρι. Ο Τας κοίταξε θλιμμένος το πτώμα του γκόμπλιν που είχε σκοτώσει. Είχε πέσει μπρούμυτα και το μαχαίρι του ήταν από κάτω.

«Άσε, θα το μαζέψω εγώ για σένα» προσφέρθηκε ο Τάνις κι ετοιμάστηκε να γυρίσει το πτώμα από την άλλη μεριά.

«Όχι, άσ' το!» είπε με μια γκριμάτσα ο Τας. «Δεν το θέλω. Αυτή η απαίσια μυρωδιά δε φεύγει ποτέ.»

Ο Τάνις έγνεψε καταφατικά. Ο Φλιντ στερέωσε το τσεκούρι στη θήκη του και οι τρεις τους συνέχισαν το δρόμο τους προς την πόλη.

Καθώς σκοτείνιαζε, τα φώτα στη Σόλας φαίνονταν εντονότερα. Η μυρωδιά του καμένου ξύλου στο ψυχρό νυχτερινό αεράκι έφερνε στο νου τους ευχάριστες σκέψεις. Φαγητό, ζεστασιά, ασφάλεια. Οι φίλοι επιτάχυναν το βηματισμό τους. Δεν είχαν ανταλλάξει καμία κουβέντα εδώ και πολλή ώρα, καθώς τα λόγια του Φλιντ αντηχούσαν ακόμα στο μυαλό τους: «Γκόμπλιν στη Σόλας.»

Τελικά όμως το ακατάσχετο χαχανητό του κέντρο διαπέρασε την ησυχία.

«Εξάλλου» είπε «το μαχαίρι ήταν του Φλιντ!»